

утѣшавалъ, говориши: „прѣстани да ся огорчавашъ; сынъ ни е, навѣрно, здоровъ; другаря-тъ му, който отиде съ него, е чловѣкъ честенъ и вѣренъ!“ Но Анна не могла да ся утѣши и всѣкий день излазила на она пѣть, по който трѣбвало да ся върне сынъ ѳ. Тамъ тя сѣдѣла на едниъ могылкѣ и гледала надалеко. Напослѣдъкъ тя видѣла далече, по пѣть, че ся задали пѣтници, и въ единия изъ нихъ познала сына си. Анна, въ радость, потекла до мъжа си, восклицающи: „иде сынъ ти!“

Товія наедно съ Рафаилъ отишълъ напрѣдъ, за да ся види поскоро съ родители-тъ си; а Саррж со всички-тъ слугы и стада оставили на подирѣ; тя ишла полегка слѣдъ нихъ.

Ангела-тъ казалъ на Товіѣ: „вземи со себе жълчѣ-тъ, коѣто извади изъ рыбѣ-тъ, и помажи съ неѣ очи-тъ на бащѣ си: съ това ще го направишъ да прогледне.

Старый, слѣпый Товитъ ся спотѣкнѣлъ, като бързалъ да срѣщне сына си, и сынъ му побързалъ да го подигне. Баща-та и майка-та пригърщали любимаго имъ сына и всички наедно благодарили Бога и молили ся усердно. Откакъ ся малко поуспокоили подиръ първы-тъ минуты на востѣрга, Товія взелъ сосудеца-тъ съ рыбѣнѣ-тъ жълчъ и помазалъ съ неѣ очи-тъ на бащѣ си; въ сѣщѣ-тъ минутѣ ся отдѣлили бѣлма-та отъ гледачи-тъ — и Товитъ прогледнѣлъ. Всички славили Бога. Старый Товитъ говорилъ съ радостенъ востѣргъ: „Господи Боже Израилевъ, благодарѣ Тя! Ты ми наказа, но пакъ Ты мя и помилова: азъ пакъ видѣхъ сына моего Товіѣ!“

Първы-тъ думы на благочестивый Товита, подиръ прогледваніе-то, были благодарственна молитва Богу. Той знаелъ, че всяка радость е даръ Божій, и во всичко видѣлъ благодѣль Божіѣ.

Съ радостно сърдце отишълъ Товитъ да посрѣщне снахѣ си вѣтъ отъ града Ниневіѣ; които го знаели, уди-